

A gonosz XX. századi megjelenési formáinak áttekintéséhez hozzátartozik, hogy megkíséreljük megérteni a bolsevizmust, mert ez a legeredményesebb és legembertelenebb megjelenési formája a gonosznak ebben az évszázadban.

Szergej O. Prokofieff: **A Bolsevizmus, mint a Gonosz beavatási princípiuma**

Itt a bolsevizmust szellemi impulzusként figyelhetjük meg, amelyen keresztül az emberiség jövőjét akarták megakadályozni, és amelyek okai és előkészületei a VII. századtól kezdve megfigyelhetők. Ez olyan látásmód, amely az antropozófiai összefüggések nélkül nem alkalmazható. Erre szeretnék rámutatni bevezetésként, és arra is, hogy ezek a történelmi összefüggések, amelyek megítélésünk szerint visszanyúlnak a VII. századig, Rudolf Steiner utalásai nélkül felismerhetetlenek lettek volna. Így napvilágra kerülve azonban minden elfogulatlan szemlélő számára logikusnak tűnhetnek. Ezek az összefüggések, amelyekre a következőkben szeretnék rámutatni, érthetővé teszik, hogy a bolsevista áramlat semmiképpen sem tűnt el a világból az orosz bolsevista állam szétesésével. Nemcsak a bolsevista Kínára gondolunk, vagy a harmadik világ olyan államaira, ahol olyan pártok vannak, amelyek még mindig szociális eszményként tisztelik a marxizmust, anélkül, hogy valóban ismernék azt, hanem modern formákra is, amelyben a gonosz a jelenben világszerte hat, anélkül, hogy felismerhető lenne a történelmi bolsevizmussal való összefüggése, mint például a balkáni katasztrófa esetében.

Ha el akarjuk kerülni a gonosz hatását, amely a bolsevizmusban hatott, és amely mérhetetlen szenvedést okozott az emberiségnek a XX. században, akkor ennek az a feltétele, hogy előbb megnézzük és megértsük a bolsevizmust. Megértése az első lépés a leküzdéséhez. És ez a leküzdés egyedül az emberi lélekben történhet. Aki a bolsevizmust önmagában leküzdötte, az nem eshet többé áldozatául, és fel tudja tárni megnyilvánulási formáit mind a történelemben, mind a jelenben. A gonosz nem a természet, vagy a minket körülvevő szociális világ jelensége, hanem olyan teremtmény, amely az emberi lélek belsejében jelenik meg, és onnan fejti ki hatását a közösségre. Ezért kell ezt a jelenséget antropozófiai szemszögből megvizsgálni.

Négy réteget vagy formát kell itt megkülönböztetni. Az első a külső történelmi réteg. A második az, amely nyitott volt olyan érdekek felé, amelyeknek bizonyos nyugati páholyokkal és titkos szövetségekkel volt kapcsolatuk az első

világháborúban. A harmadik, mondhatnánk, a metatörténelmi réteg, amely olyan jelenségekben keresendő, amelyek a VII. századtól kezdve hatottak az emberi fejlődésre. A negyedik réteg pedig a szellemi világra vonatkozik, amelyből bizonyos megnevezhető szellemi lények nyúlnak bele gátlón - vagy előrevívően - az emberei fejlődésbe.

1. réteg: a bolsevizmushoz vezető történelmi fejlődés

A bolsevizmushoz vezető történelmi fejlődés összekapcsolódik az első világháború tragédiájával, amelyből a XX. század sok szerencsétlensége kiindult. Ezért dolgozott Rudolf Steiner annyira erőteljesen azon, hogy felderítse a háború gyökereit, és hogy ismertté váljon az indítékok minden részlete. Ezzel ebben a cikkben nem tudunk részletesen foglalkozni. Mindenesetre sok minden másképpen néz ki, mint ahogy általában a történelmi leírások mutatják.

A XX. század elején elsősorban két európai hatalom volt, amelynek érdekében állt a háború. Franciaország az 1870-71-es háború után, amelynek következménye lett a német császárság megalapítása, abban volt érdekelt, hogy elégtételt vegyen, és végül Elzászt és Lotharingiát visszahódítsa. Oroszországban is erős volt a háborús párt, amely az ún. pánszláv áramlatból származott, és amelyet abban az összefüggésben kell látni, ami Nagy Péter pszeudo-testamentumaként vált ismertté. Ebben az áramlatban azt a gondolatot ápták, hogy egy nagy pánszláv föderációt teremtsenek Nyugat- és Dél-Európában, hogy ezt szembeállíthassák Európa többi részével. Ennek a szándéknak Ausztria-Magyarország állt útjában, amelynek el kellett volna buknia ahhoz, hogy a Duna-monarchia szláv népei és azok, amelyek ezek befolyása alatt álltak, később egy pánszláv szövetségbe tömörülhessenek Oroszország vezetésével.

A harmadik európai hatalom, amely jelentős szerepet játszott a háború kitörésében, Nagy-Britannia volt, minthogy jelentős hatást gyakorolt Európára, és így a háborúra és békére is. Anglia abban a helyzetben volt, hogy megakadályozhatta volna az első világháborút, ezt azonban különböző politikai okokból nem akarta. És végül Európa közepén helyezkedett el a Német Császári Birodalom, amely az alatt a lidércnyomás alatt állt, hogy harapófogóba szorítva két fronton kelljen küzdenie. Ez volt a helyzet Európában az első világháború előestéjén.

Már hamarabb, 1895-ben megjelent Szentpéterváron a cári udvarban a német császár megbízásából Helmuth von Moltke, mint császári követ. Ó úgy mutatta

be Európát a cárnak, hogy „Európa népei megvédik az önök legszentebb javait”. Ez a kép egészen más Európát jelzett, mint amilyenek 1914-ben mutatkozott.

Oroszországban a pánszláv mozgalmon belül egy bizonyos csoport tudatosan háborút akart. Ezek a pánszláv pártnak azok a tagjai voltak, akik ugyanakkor tagjai voltak a francia szabadkőműves páholyoknak is, a „Grand Orient de France”-nak. Hogy céljukat elérjék, megpróbálták nyomást gyakorolni a cárra. II. Miklós cár környezetében volt Raszputyin is, egy igencsak sötét figura, aki azonban rendelkezett bizonyos látónoki képességekkel. Ezért átlátta, hogy a cár milyen személyekre támaszkodhat, akkor is, ha ezek bizonyos politikai feladatokra teljesen alkalmatlanok voltak. Megmondta a cárnak, hogy kikben nem bízhat, azok ugyanis a valóságban is hűtlenek voltak hozzá. Ha az ember figyelmen kívül hagyja Raszputyin eme tulajdonságait, akkor teljesen értelmetlennek tűnnek javaslatai bizonyos emberek alkalmazását illetően. Általában így mutatják be a cár-Raszputyin viszonyát. De Raszputyinnak abban igaza volt, hogy a pánszláv mozgalom legtöbb tagja hűtlen lett a cárhoz, mert páholyuk révén elkötelezték magukat arra, hogy Franciaország érdekeit tartsák szem előtt, és ezeket minden egyéb fölé helyezték. Így Raszputyin útjában volt ezeknek a személyeknek, és ezért követték el ellene az első merényletet. Sérülései gyógyítása végett hazájába, Észak-Oroszországba utazott. Erre az időre esik a francia mozgósítás, és a pánszláv körök arra kényszerítették a gyenge cárt, hogy szintén mozgósítson. Így Németország közel került a kétfrontos harc veszélyéhez, mire kiút hiányában szintén mozgósított.

Ahogy Raszputyin ezt megtudta Észak-Oroszországban, egy híressé vált levelet írt II. Miklósnak. Ebben a levélben a Németországgal folytatott háborút a legnagyobb szerencsétlenségnek nevezte, ami Oroszországot csak érheti. Egy víziójában látta Oroszországot vértengerbe fulladni. Itt szeretném azt a nézetemet megemlíteni, hogy Raszputyin látónoki képességeivel nemcsak az első világháborút sejtette meg előre, hanem a bolsevizmus rémét is.

Ezzel a háborús párt elérte, amit akart, mert a háborús események következtében a cárnak vissza kellett vonulnia, és ők jutottak hatalomra. Már 1917-ben az volt a helyzet, hogy az orosz-német front megmerevedett és gyakran le is állt. Az orosz és a német katonák mindenütt összebarátkoztak, mert nem látták értelmét a háborúnak. Ekkor az egyetlen értelmes politika Oroszország részéről az lett volna, ha békét köt Németországgal. De az uralkodótársak, akik egyben a „Grand Orient de France” tagjai is voltak, a páholyba történt felvételükkor esküt tettek arra, hogy elsősorban a francia érdekeket védik. És Franciaország félt a német északi hadsereg áthelyezésétől

Németország nyugati részére, és ennek következtében Párizs bevételeitől. Ezért Oroszország nem fejezhette be a háborút, minden érdeke ellenére sem. Így az orosz vezetés a háború folytatásával elárulta Oroszországot.

A háború folytatása különleges belpolitikai helyzethez vezetett Oroszországban. A nép békevágyához, mint alaphangulathoz még hozzáadódott a földreform reménye, ami lehetővé tette volna számára, hogy saját földjén, szabadon végezessen mezőgazdasági munkát. Ebben a hangulatban az orosz népet könnyen meg lehetett nyerni a „béke” és a „föld” jelszavakkal. És ezzel a mottóval a zászlajukon nyerték el a hatalmat a bolsevikok. Békét azonban nem hoztak, hanem polgárháborút, amely több emberáldozatba került, mint az első világháború. És ami ezután történt, az nem a földreform volt, hanem a „háborús kommunizmus” kényszerű bevezetése minden területen. A kenyeret és az élelmet elkobozták. Ennek következménye pedig olyan éhezés lett, amelyet Oroszország már évszázadok óta nem ismert. Dél-Oroszországban több millió ember halt éhen. Ezek a valódi következményei a „béke és föld” jelszavának. Azt lehet mondani: a bolsevikok zseniálisan használták ki maguk számára a világháborús helyzetet, mert e nélkül és az ígérek nélkül Lenin és társai sohasem ragadhatták volna meg a teljes hatalmat az országban.

2. réteg: a nyugati páholyok érdekei az első világháború háttérében

Rudolf Steiner többször utalt előadásaiban a nyugati páholyok első világháború alatti érdekeire. Ezeket egy térkép dokumentálja, amelyet a XIX. század nyolcvanas éveiben hoztak nyilvánosságra Angliában. Ezen Európa úgy volt felosztva, ahogy az első világháború után valóban felosztották. A térképen az orosz területre vonatkozóan ez állt: „sivatag”, vagyis egy szocialista kísérletre szánt terület. Ma már különböző tanulmányokat hoztak nyilvánosságra, amelyek bizonyítják, hogy a bolsevikokat, Lenint és munkatársait, a Wallsteetről és más nyugati forrásokból pénzelték, ami nélkül az oroszországi kísérlet aligha lett volna lehetséges.

Aki a Szovjetunióban nőtt fel, mint ahogy ez az én sorsom is volt, és akinek a főiskolán kötelező tárgyként kellett tanulnia a „Szovjetunió kommunista pártjának rövid történetét”, az olvashatta ebben, hogy Lenin és uralomra jutott társai büszkék voltak arra, hogy tartózaik egy részét vissza tudták fizetni a nyugatnak, főleg azoknak a köröknek, amelyek támogatták őket. Mindez a nyugati titkos páholyok háttér-érdekeire mutat rá, akik szociális kísérleteket akartak végrehajtani Oroszországban. Céljuk az volt, hogy a szellem-én ne alakulhasson ki az emberiségben. Ezzel állandóvá tették volna a materialista jegyeket képviselő tudati lelket, és egyidejűleg ezeknek a páholyoknak az

uralmát az emberiség felett. Ezáltal az egész földfejlődés más irányt vett volna, mint ahogy azt a jó szellemi hatalmak meghatározták.

3. réteg: áramlatok az emberi történelemben, amelyek a bolsevizmust előkészítették

Ha fel akarjuk deríteni a bolsevizmus okkult forrásait, akkor a VII. évszázadra kell utalnunk, arra a korszakra, amely összekapcsolódik János Apokalipszisének 666-os számával. Rudolf Steiner szellemi kutatásai alapján leírja a napdémonnak, a földalatti állatnak a támadását, melynek az a célja, hogy az emberi fejlődést tönkretegyje. Ezeknek az érzékfeletti, okkult hatásoknak a következtében jött létre Bagdad közelében a Gondisapuri Akadémia. Ott gyűjtötték össze - mivel Justinianus minden görög iskolát bezárított - egy fekete beavatott segítségével, aki a napdémon eszköze volt, a Krisztus előtti misztériumok ismereteit.

Ennek a tudásnak a segítségével akarták elérni „a tudati lélek tévútra vezetését”. Ezalatt azt értjük, hogy ami a tudati lélek fejlődéseként csak a III. évezred közepén kulminált volna, már a VII. évszázadban, vagyis extrém korai módon, és ezért éretlen és romboló formában jelentet meg. Ezáltal akadályt gördítettek volna az egész én-fejlődés elé, ami az emberiség démonizálását eredményezte volna. Mert az emberek a VII. században még nem voltak felkészülve arra, hogy a tudati lélek erőit felvegyék. Az akkori európai lakosság tudata még egészen más volt. Teljesen azzal a hittel volt tele, amit a keresztény egyház terjesztett és kezelt. A szellemi tartalmakat az egyház vezetése kívülről közvetítette, és az akkori lelkek ezt hittel fogadták. Ez a lelki magatartás, megfelel az érzőléleknek. Az akkori időknek csak kevés képzett embere élt már a tudati lélekben, amely akkor a középkori skolasztikában érte el legnagyobb virágzását, azok, akik nem is annyira a nemesség körében, hanem inkább a kolostorokban és egyházi rendekben voltak megtalálhatók. Ebbe a tudati állapotba akarta a napdémon, mint kinyilatkoztatását, a tudati lélek erőit beleárasztani. Ezáltal - így írja Rudolf Steiner - minden további fejlődés lehetetlenné vált volna. Ezeket a célokat akkor nem tudta a napdémon keresztülvinni. Belsőleg a golgotai misztérium következményeként, külsőleg az iszlám fellépése miatt törtek meg, mindenesetre letörték a csúcsát.

E célok hatásait azonban még legyengült formájukban is követni lehet. A konstantinápolyi nyolcadik egyetemes zsinaton például 869-ben a keresztény hármasságból, amely szerint az ember szellemből, lélekből és testből áll, kettősséget hoztak létre, vagyis kimondták, hogy a testben lakó lélek csak néhány szellemi tulajdonsággal rendelkezik. Ebben is felismerhető a

Gondisapuri Akadémia utóhatása. Mert a csak testre és lélekre redukált ember könnyebben válhat fogékonyra a materializmusra. És itt van a gyökere a materialista irányzatú tudományosságnak, amely csúcspontját a XIX. században érte el.

A goetheanizmus és a szellemtudomány jelzi, hogy maga a tudomány nem materialista. A materialista tudomány azonban, mint végső konzekvenciát, létrehozta a marxizmust, és annak megvalósítását az oroszországi bolsevizmusban. Így közvetlen okkult-történelmi vonal vezet a Gondisapuri Akadémiától a bolsevizmusig.

Mindez még azzal is összefüggésben áll, hogy Oroszországban a XIX. század végén a vidéki népességben hasonló tudati állapot volt megfigyelhető, mint a középkori Európában. 1917-ben az orosz nép nyolcvan százaléka vidéken élt, és nem tudott sem olvasni, sem írni. Ezek az emberek érzőlelkükben tiszta ortodox-keresztény hitben éltek. A vékony intellektuális réteg elsősorban azokból állt, akikben jelen volt a tudati lélek, ezért emigráltak Párizsba, a tudati lélek középkori centrumába, amikor a bolsevikok hatalomra jutottak. Ebben a tudati állapotban a bolsevikok erőszakkal kényszerítették rá a lakosságra a napdémon által közvetített tudati lelket. A 666 impulzusa, ami Európában és Elő-Ázsiában a VII. században nem sikerült teljesen, 1917-től kezdve Oroszországban sikeresnek mutatkozott.

4. réteg: a sötétség szellemeinek lebukása

Rudolf Steiner szellemi kutatásai nyomán sok előadásban mutatta be a szellemi világ hierarchiáját és a kereszténységben használatos neveket alkalmazta. Csak ha az ember a hierarchiák magasztosságát és hatalmát megsejti, akkor döbber rá, hogy egy előkészítetlen ember egy előtte megjelenő angyalt, a legmagasabb istenségnek tarthatja. Még magasabban állnak az arkangyalok, akik az egyes nemzeteket inspirálják és vezetik. Fölöttük hatnak az archék, akik egész földi időszakokat irányítanak. Ezek felett áll a második, majd az első hierarchia.

Az egyes hierarchikus lények fejlődését is leírja Rudolf Steiner. Így a keresztény hagyományban „Michael”-nek nevezett arkangyal a XIX. század utolsó harmadában archévá emelkedett, és azóta, mintegy 3-4 évszázadra az emberiség korszelleme lett. Rudolf Steiner az 1814. évet jelöli meg, mint időpontot, amikor Michael megkezdte felemelkedését az arché hierarchiába. Ettől kezdve harcolnia kellett az ahrimáni szellemekkel, akik a földdel határos szellemi szférában működtek, ott, ahol Michaelnek át kellett vennie feladatát.

1879-ig, a Michael korszak kezdetéig tart a küzdelem, hogy a szellemi szférát az ahrimáni szellemektől megtisztítsa.

Michael győzelmének következtében az ahrimáni lények a földre, azaz az emberi lélekbe zuhantak. Rudolf Steiner szerint ennek a harcnak megvan az időstruktúrája: 1841-ben a győzelem a fordulópont, és ez után az idő után, vagyis 1917-ben Michael küzdelme a sárkánnyal „visszatért kezdőpontjához”. Ezen azt kell érteni, hogy Michael győzelme után a sötétség szellemei az ő uralma alatt álló szférából a földre zuhantak, ahol teljes hatalmukat 1917-ben nyerték el - abban az évben, amikor a bolsevikok Oroszországban államcsínyt hajtottak végre. Ugyanebben az időszakban, 1841 és 1917 között alakult ki a marxizmus és a bolsevizmus. 1848-ban hozta nyilvánosságra Karl Marx a Kommunista Kiáltványt, ami a következő sokat sejtető mondattal kezdődött: "Kísértet járja be Európát." És ez a kísértet 1917-ben hatalomra jutott Oroszországban.

Ezzel egy pillantást vetettünk arra a négy rétegre, vagy területre, amelyek csak együtt mutatják az egész dimenziót, amit figyelembe kell vennünk, ha meg akarjuk érteni a bolsevizmust.

Lenin és a bolsevista ellenbeavatás okkult elemei

Az oroszországi bolsevista forradalom szorosan összefügg Vladimir Iljics Uljanovval, akit Leninnek neveztek. 1870-ben született Szimbirszkben, a Volga alsó folyásánál, olyan környezetben, ahova azok a démoni lények vándoroltak ki éterikusan, akiket Rudolf Steiner az „Európai imagináció” című előadásában Görögország degenerált faunjainak és szatírjainak nevezett. Ilyenek szállták meg az olyan embereket, mint Lenin. Amikor 17 éves lett, ifjúságának döntő eseményét élte át. Idősebbik bátyját elfogták, elítélték és felakasztották, mert tagja volt annak a terrorista szervezetnek, amely III. Sándor cár meggyilkolását tervezte ki és végre is hajtotta. Ez az élmény Lenin életében nagy átalakulást eredményezett. Most már tudta, hogy mit akar: forradalmár akart lenni. Forradalmi munkáját már Kazánban, jogi tanulmányai folyamán elkezdte. Ezért kizárták az egyetemről és majdnem egy évet ült börtönben. 1888-ban professzionális forradalmárként került vissza, a cárizmus megdöntésének eszméjétől megszállottan, hogy megbosszulja bátyját. Ezt később érte el, amikor utasítására az egész cári családot agyonlőtték Jekaterinenburgban.

Lenin áltudományának - amit később leninizmusnak neveztek - az volt a célja, hogy kialakítsa az „új embert”. Ha megpróbálunk erről megközelítő képet kialakítani magunknak, akkor érthetővé válik Rudolf Steiner kijelentése, amely szerint a bolsevizmus mögött a beavatásnak egy bizonyos formája rejtőzik,

mégpedig olyan ellenbeavatásé, amely a mélységből, az apokaliptikus állapot mélységből nyúlik fel az emberi világba. Keresztény papoknak az Apokalipsziszról tartott előadásciklusa során mondta, hogy Szórát démonai (ez a napdémon neve) a bolsevikok mögött álltak, hogy rajtuk keresztül hathassanak. Ebben is található utalás Gondisapur és az oroszországi bolsevizmus közötti kapcsolatra.

Itt az a kérdés merül fel, hogy miféle beavatottak voltak a bolsevikok, hiszen mind meggyőződéses materialisták és ateisták voltak. Bizonyára nem olyan beavatásról van szó, amely tudatosan nyitott utat azok felé a szellemi lények felé, akik ezt a beavatást létrehozták, hanem olyan, amely a beavatandókat teljesen én nélküli lényekké tette. Hogy hogyan működött ez a bolsevista ellenbeavatás, azt megfigyelhették azok, akik gyermekkorukat és ifjúságukat ebben a rendszerben töltötték el.

A Szovjetunió Kommunista Pártja különleges elv alapján épült fel, amely a hierarchia nomenklatúrájába való felemelkedést szigorúan szabályozta, és amelyet az infernalis beavatás egyik fajtájaként lehet jellemezni. Minden magasabb pártcsoport minden alárendelttől megkövetelte az általuk megadott program teljesítését. Ez a program leírta a kommunista párt célját, amit az alacsonyabb szinten álló csoportnak teljesítenie kellett. Még a munka irányát is megszabták ezekben a programokban. Az utakat és egyes lépéseket azonban, amelyek a célok eléréséhez szükségesek voltak, átengedték a kivitelező csoportoknak. Ahhoz, hogy ezeket megtalálják és keresztülvigyék, szükség volt inspirációra. És ezeknek a céloknak a jellege, ami mindig ahrimáni volt, meghatározta aztán ezeknek az inspirációknak a jellegét is.

A mindenkori pártcsoport tagjainak együtt kellett kitalálniuk, hogy ezeket a célokat hogyan lehet a leggyorsabban és leghatásosabban keresztülvinni. Ehhez először is két lelki képességet kellett kifejleszteni. Az egyik képességet a minden érzelem nélküli és a végén teljesen lelkiismeretlen intelligenciának nevezhetnénk. Ezt a képességet a marxista nevelés során alakították ki, és következetesen fejlesztették. A másik képesség a bűnös akarat volt, amelyet semmi sem állíthatott meg a cél elérése felé vezető úton. Ezek a valódi beavatás ellenképei. Ezen a módon az emberi lélek közepét, a kedélyt és a lelkiismeretet fokozatosan elsorvasztották, és a hideg, a morál és a lelkiismeret iránt sohasem érdeklődő, szeretet nélküli intelligenciát összekapcsolták az akarattal, amely határtalan brutalitással teljesítette, amit névtelenül fentről, mint célt, megadtak. Ez volt a szórati beavatás útja, amelyen keresztül a gonosz szellem teljesen eluralta az embert.

A program véghezvitele után következett a kontroll a párton keresztül. És aki ezen az úton bizonyította, hogy a legjobb és legeredményesebb szolgáljuk, és aki ezzel kimutatta, hogy cselekedeteinek egyetlen rugója kizárólag a párt-feladat, azt előléptették a hierarchiában. Így a párt-hierarchiában felülről lefelé az egyik utasítás követte a másikat, lépésenként egyre nagyobb célokat írva elő, és ugyanakkor egyre gátlástalanabb cselekvést és egyre rafináltabb intelligenciát igényelve. Ezen keresztül az embereket egy ember alatti, tisztán ahrimáni-materialista intelligenciába, és egy bűnös, állati akaratba nevelték bele. Ebben a beavatásban a leghatásosabb hajtóerő az attól való állati félelem volt, hogy az illetőt bármikor eltüntethetik. És ez a félelem nem volt alaptalan. Mert aki a gonosz szórati hatalmaknak ezen a beavatási útján képességeinek határára, az ahrimáni hatások felvételében pedig embertelenségének határára érkezett, az feleslegessé vált, és ez legtöbb esetben fizikai megsemmisítését jelentette. Az ilyen véres tisztogatások minden párt-rétegen átvonultak.

A rafinált intelligencia és az állati összekapcsolása az emberi közép teljes megsemmisítését jelenti. Ebben a középben, amelyben az emberi kedélyvilág, a meglepődés, az együttérzés és a lelkiismeret hangjának otthona található, ebben képződik az egyedüli erő, amelyből az individuális morál és a személyes felelősség a világban lévő dolgok iránti szeretettel összekapcsolódhat. Ez az a hely, ahol az ének, az emberben levő szellem-ének a feladata a lélek vezetése. A léleknek ilyen szellemmel teli és önálló vezetését, ahol a gondolkodás és a cselekvés emberhez méltóan össze van kötve, Rudolf Steiner a tudati lélekben való életnek nevezi. A bolsevizmus beavatása azonban oda vezet, hogy az emberi közép elpusztul, és ennek következtében énje nem tud kifejleszteni emberhez méltó gondolkodást és cselekvést.

Krisztus, mint az énbén lévő isteni hang

A Gondisapuri Akadémia a tudati lélek tévútra vezetését akarta elérni az emberiség fejlődésében. A bolsevista beavatás borzalmas módon bizonyította, hogyan lehet megakadályozni a tudati lélek fejlődését, és hogyan lehet annak erőit a gonosz, az apokaliptikus gonosz szolgálatába állítani. Az ilyen démonizált lélekben az emberi én nem tudja tovább tartani magát. Az ember így fokozatosan elveszti énjét és ezzel együtt emberi mivoltát is. És ez az énvesztés vezetett el mindahhoz, amit a bolsevizmus kimondhatatlan rémtettekkel létrehozott. Mert az én hiánya kinyitja a kaput, amelyen keresztül a gonosz erői belépnek, és uralkodni tudnak.

A keresztény egyház a konstantinápolyi nyolcadik zsinaton keresztül úgy elködösítette az emberi tudatot, hogy ettől kezdve az emberi szellemet csak

lelkének egy funkciójaként vették tekintetbe. Ez a gonosz erőinek hatása, mert ezzel megteremtette az alapját annak, hogy mindmáig ne lehessen felismerni az individuális és halhatatlan emberi ént a maga teljes nagyságában és jelentőségében. Ha felismerhető lett volna, nem lett volna lehetséges a bolsevizmus. Az emberi ének eredendően lényyszerű kapcsolata van a szellemi világgal. Mindenütt, ahol az ember saját egoizmusát tudatosan legyőzi, és a morális intuícióknak megfelelően cselekszik, lelkiismeretének hangja helybenhagyja az intuíciókat. A következő fejlődési fok, amelyen keresztül az emberi tudat legyőzi a gonoszt - amely a bolsevizmust azzal a céllal hozta létre, hogy megakadályozza az emberiség fejlődését - az, hogy a lelkiismeret hangjában a szellemi Krisztus segítőt erejét éljük át.

Ez az út Krisztus felé, a lelkiismeret további fejlődésén keresztül egészen a karma intuitív látásáig, az orosz nép feladata marad, de csak akkor történhet meg, ha az apokaliptikus gonosz hatalmát, amely ma még nem csökkenő mértékben hat a világban, szellemi lényekként felismerjük, és saját lelkünkben győzzük le.